

DEMÀ, LA DIADA

Demà viurem un nou Onze de Setembre, per bé que tots sabem que no serà una Diada més, atès el moment històric que vivim. La meteorologia catalana avisa de grans alteracions climàtiques per als propers dies, i ningú no descarta la tempesta perfecta. Temps hi haurà, doncs, per analitzar les contingències que s'aniran produint i que, atès el ritme dels esdeveniments, poden acumular-se a dojo.

Però avui és diumenge. Un diumenge que és un dissabte, perquè demà es la festa grossa del nostre país. I atès que m'he jurat a seguir la intel·ligència bíblica de descansar un dia a la setmana (“descansar”, per a una columna d'opinió, és descansar de la política), em remetré als aspectes emocionals de la Diada. Més enllà de les arestes que l'han forjat al llarg dels anys, i dels orígens de resistència que l'han concebut, hi ha un tronc emocional que ens relliga generació rera generació, i que té a veure amb l'estimació a una terra i a una identitat. Recordo el primer Onze de Setembre del meu marit. No n'havia viscut mai cap i el poc que sabia estava contaminat pel relat contrari que havia rebut fins aleshores. Passejàvem pels carrers, ens creuàvem famílies amb nens, al Fossar hi havia càntics i les senyeres acompanyaven les passes, badoques i relaxades... De tot plegat, en va extreure una sensació que em va resumir amb una senzilla frase: “Ara veig que tot això ho sentiu de veritat”. I em va afegir que era bonic veure com un poble sortia al carrer sense altra voluntat que recordar i recordar-se qui era, d'on venia i quin sentiment l'empel·lia. Al capdavall, com diria el clàssic, mil anys ens contemplen. Va reblar: “Ara m'adono que és molt autèntic”. Què s'havia imaginat, què s'imaginem els que no ens coneixen, que és un sentiment impostat, que ho fem per tocar la pera a Espanya, que som uns ressentits fanatitzats?

Probablement, perquè com passa sempre amb la història dels pobles amb conflictes oberts, els seus sentiments nacionals s'estigmatitzen: la ignorància n'escriu el relat...

Sia com sia, el temps ha passat i el meu marit, com tants milers de persones d'orígens diversos, s'ha arrelat i se sent implicat amb els batecs d'aquest país. Ara, vint anys després d'aquell primer Onze, viu unes Diades ben diferents, on les emocions l'apel·len tant com a mi. És dolent estimar una terra, sentir-se implicat amb una identitat que defineix un nosaltres col·lectiu? Ho pregunto perquè sembla que, en el cas català, és un sentiment gairebé pervers, “nacionalista”, en diuen els nacionalistes d'Estat, aquells que usen la força de l'Estat per imposar la seva nació. I tanmateix, és justament el gruix emocional d'una terra el que dona sentit a un col·lectiu i ens permet projectar-nos al món. Sentir-se català no va contra ningú, sinó precisament a favor de tots. Perquè només des de les pròpies arrels podem trobar les ales per volar ben lluny.

Molt bona Diada.